

Hồi ký của

MỘT Y TÁ TQLC

Y tá MX, Hạ sĩ Trần Văn Thế,

Đây là hồi ký của một Mũ Xanh Y tá TQLC với lời văn mộc mạc và chân tình, ghi lại những giây phút cuối của đời lính. Anh là thương binh đang sống tại quê nhà, nhờ anh em TPB cùng hoàn cảnh giới thiệu anh được vào danh sách thương binh của TH-TQLC năm 2017. Trong niềm vui đồng đội, anh đã viết lại những giây phút tưởng chừng đã mất.

Hiện tại gia đình anh đang sống trong một túp lều nát ở Cần Giờ, vợ bán vé số, chồng vì bị thương tật tay và chân nên chỉ làm được chuyện lật vật, cô con gái đang học lớp 10, mỗi ngày phải đi bộ khoảng 1 tiếng đến trường.

Y tá MX Thế “Nhi”

Trước ngày diễn ra trận đánh tại Căn cứ Phụng Hoàng, Tiểu Đoàn 6 – TQLC di chuyển từ căn cứ Barbara đến căn cứ Ái Tử rạng sáng ngày 08/4/1972. Hình như quân địch biết được các chiến sĩ Thần Ung đến, chúng chào đón chúng tôi bằng những tràng đại bác 130 ly và hỏa tiễn 122 ly rớt vào Căn cứ Ái Tử. Đại Bàng Thái Dương (Thiếu Tá Đỗ Hữu Tùng) Tiểu Đoàn Trưởng TĐ 6 – TQLC điều động các Đại đội phân tán ra ngoài vành đai Căn cứ Phụng Hoàng. Riêng Trung đội Quân y được bố trí căn hầm gần hàng rào phòng thủ. Căn cứ Ái Tử đang nằm trong tầm tác xạ của pháo binh địch. Tiếng nổ khắp nơi trong căn

cứ, khói lửa mịt trời và mọi người đều biết chuyện gì sẽ xảy ra trong trận pháo kích!

Khoảng 9 giờ sáng, Y tá tại ĐĐCH, Hạ sĩ Nguyễn Hải Hà, đến bên tôi và nói:

- Anh nhận lệnh của Y tá Trương, Trung Sĩ Tuấn Phát, là QY phải về Đại đội 4 chứ không về Căn cứ Phụng Hoàng.

Vào lúc này Căn cứ Ái Tử bị pháo kích dữ dội. Tôi thoáng nghe có tiếng rít trên đầu, với phản xạ của người lính tôi vội nhảy xuống hố cá nhân, may mắn cho tôi quả đạn nổ cách tôi khoảng hơn chục mét, toán Quân y bình an vô sự. Đến trưa tiếng pháo thưa dần rồi im hẳn, tình hình tạm thời im lặng, lúc này tôi cảm thấy đói vì trên đường di chuyển tôi chưa ăn uống gì, khai hộp trái cây nuốt vội cho đỡ đói.

Tình hình trong Căn cứ, các Chiến sĩ

Thủy Quân Lục Chiến

TQLC đang sửa chữa lại công sự sau khi bị pháo kích, riêng Toán Quân y không có việc gì làm, tôi chợt nghĩ: “Tại sao mình không xin Y tá Trưởng cho mình vào căn cứ Phụng Hoàng chơi sáng mai về?”

Tôi trở lại hầm Quân y xin Y tá Trưởng. Trung sĩ Tuấn Phát giận dữ nói với tôi:

- Mày có bị điên không? Tụi nó đang pháo kích, mày vô đó làm gì? Bộ muốn chết hả?

Vì Thiếu Úy Long (Sĩ quan trợ y, chỉ huy trực tiếp Trung đội Quân y Tiểu đoàn) đang họp trên BCH Tiểu đoàn chưa về nên chưa biết tình hình thế nào! Tôi tiếp tục năn nỉ, cuối cùng Y tá Trưởng cũng đồng ý và phán một câu:

- Ừ mày muốn chết thì cứ đi, ngày mai khi có lệnh là phải về trình diện liền!

Tôi vác ba lô và túi thuốc lên vai rồi chạy ra ngoài tìm phương tiện để đi, vì nếu không có thì phải cuốc bộ vào Căn cứ Phụng Hoàng. Đường dẫn vào căn cứ là con đường rất nhỏ, tôi còn nhớ rất rõ. May mắn cho tôi, lúc này có một xe GMC chở mìn chống chiến xa cho căn cứ Phụng Hoàng, tôi đến xin mấy anh Công binh cho quá giang vào căn cứ. Trên đường đi tôi thấy có một số quân nhân BĐQ đang di chuyển ngược hướng chúng tôi, với gương mặt hốc hác mệt mỏi.

Khi xe vừa vào căn cứ tôi đã thấy Y tá Hà và Trung sĩ Vinh, Quân Y cánh B đang đứng trong hầm gần cổng trước. Không để hai người hỏi, tôi nói luôn:

- Em có xin phép anh Phát vào đây chơi với mấy anh, sáng mai em về.

Anh Hà trả lời:

- Tụi anh biết rồi. Trung sĩ Phát có báo cho tụi anh lúc em đang trên đường vào đây.

Anh cũng cho tôi biết có một bác sĩ mới về thay cho Thiếu úy Long Sĩ quan trợ y, đó là Y sĩ Trung úy Huỳnh Văn Chính (sau này tôi mới biết là ca sĩ Trung Chính!). Bác sĩ Chính cho tập họp anh em Quân y về trình diện để ông biết mặt, như vậy tôi ở đây đến sáng mai về

luôn. Lúc này anh Hà nói:

- Có đói không? Com vắt đó ăn đi.

- Cám ơn anh, em không đói, tôi trả lời.

Thấy cái hầm trước mặt khá kiên cố, sinh tò mò tôi hỏi:

- Hầm phía trước là của ai thế anh?

Anh Hà chỉ tay về hướng hầm trả lời:

- Hầm đó của hai cố vấn Mỹ và Ông Sư Tiểu đoàn phó, còn hầm phía bên kia là của Ông Tài, Đại đội Trưởng đại đội 4.

Chúng tôi trò chuyện rôm rả. Khoảng 3 giờ sáng, địch quân bắt đầu pháo kích vào căn cứ với cường độ vừa phải, tôi và các anh còn nhận ra đạn nổ nơi nào trong căn cứ. Đến 5 giờ sáng địch ngưng pháo kích, tôi nói với anh Hà và anh Vinh tôi sẽ sang hầm của Đại úy Tài, nói xong tôi chồm tay lấy túi thuốc và sang hầm Đại úy Tài và Cố vấn Mỹ. Xuống đến hầm, thấy không khí im lặng, về mặt mọi người hiện rõ nét lo lắng, không ai nói với tôi câu nào. Lúc đó địch quân bắt đầu pháo kích trở lại với cường độ dữ dội hơn trước. Trong lúc Đại úy Tài liên lạc với các trung đội tiền đồn, ngoài hầm đạn pháo nổ vang trời, trong hầm anh em chúng tôi thưởng thức những tách trà nóng và đạn pháo càng lúc càng dồn dập hơn. Thế là tôi phải ở lại hầm của Đại úy Tài.

Màn đêm buông xuống, ngoài trời tối đen như mực, rồi những tia chớp, những tiếng nổ đình tai nhức óc như xé toạc màn đêm. Một mỗi tôi ngồi dựa vào vách hầm định chớp mắt một tí nhưng không tài nào ngủ được, chỉ thẳm mong cho trời mau sáng nhưng thời gian như dài vô tận chậm chậm trôi qua. Tất cả mọi người đều thức, nhìn nhau im lặng và chờ đợi. Ngoài kia vẫn còn những âm thanh của hỏa tiễn 122 ly vang dội núi rừng.

Qua lỗ châu mai trời tối đen, hỏa tiễn của địch vẫn tiếp tục rơi vào Căn cứ. Lúc này trên máy truyền tin của Đại đội, cánh tiền đồn báo về cho Đại úy Tài, Đại đội 4 là đã thấy chiến xa T54 dàn đội hình cùng bộ binh từng thiết

đang tiến về căn cứ Phụng Hoàng. Đại úy Tài xin Đại bàng Thái Dương cho pháo binh yểm trợ và soi sáng vì trời vẫn còn tối và sương mù dày đặc bao phủ các ngọn đồi hạn chế tầm quan sát. Hỏa châu soi sáng cả một vùng trời, chúng tôi ngồi dưới hầm mà đã nghe tiếng gầm gú của Tank T54 của địch. Toán tiền đoàn báo về là đã chạm súng với cánh quân đầu tiên của địch, tank T54 đang tiến thẳng vào vị trí phòng thủ của ta, cuối cùng toán tiền đồn xin rút lui và mất liên lạc. Khoảng 5 giờ sáng thì tank T54 đã xuất hiện bên kia đồi, mặt sau của căn cứ, chúng hạ nòng bắn trực xạ vào vị trí phòng thủ của ta và tiến thẳng vào hàng rào căn cứ. Quân phòng thủ chống trả mãnh liệt, buộc chúng rút lui xuống chân đồi chỗ con suối. Trong hầm mọi người chuẩn bị tư thế chiến đấu, bỗng liên tiếp có nhiều tiếng nổ gần căn hầm, có nhiều tiếng la, có một binh sĩ chạy xuống hầm với cánh tay đầy máu. Trong lúc tôi băng bó vết thương cho anh thì anh ta cho biết là tank T54 của địch đã vào đến hàng rào, và sắp vào đến đây. Tôi tiếp tục công việc cuối cùng là chích thuốc cầm máu và ngừa ATS cho anh.

Lúc này tuyến phòng thủ đã bị chọc thủng, tiếng gầm rú của tank T54 càng lúc nghe càng gần, nhìn qua lỗ châu mai thấy rõ bánh xích chạy qua. Mọi người trong hầm đều di chuyển ra khỏi hầm, riêng tôi đi sau cùng. Khi vừa ra đến cửa hầm thì chiếc tank T54 thứ hai chồm tới, tôi vội vàng quay lui và xuống núp lại trong hầm, định chờ cho chiếc tank T54 đi qua rồi mới chạy lên. Thế nhưng định mệnh đã an bài cho số phận của tôi, chiếc tank T54 không chạy qua mà tiến thẳng vào cửa hầm cách ngay chỗ tôi núp khoảng 5 mét, đầu nó hướng thẳng vào cổng trước Căn cứ nơi có một toán quân cố gắng rút lui. Tôi tự hỏi làm sao bây giờ? Trên tay tôi không có một vũ khí gì ngoài túi thuốc và hai trái lựu đạn M67 đeo trên áo giáp. Tôi lục lọi tìm kiếm hy vọng còn sót lại trong hầm vài khẩu M72 chống chiến xa nhưng tôi

thực sự thất vọng khi không tìm thấy một thứ gì. Dựa vào vách hầm, tay tháo trái lựu đạn M67 bẻ thẳng chốt an toàn, tôi quan sát và suy nghĩ tìm cách vượt thoát. Trước mặt tôi là chiếc tank T54 đang nằm một đống, cũng may cho tôi là VC trong xe mãi mê nhìn về phía cổng nên không thấy tôi, thật là tôi lúc đó lâm vào tình trạng dở khóc dở cười tiến thoái lưỡng nan. Cuối cùng lợi dụng tên xạ thủ công 12 ly 8 đang mãi mê nhìn ra hướng nơi toán quân trong căn cứ đang cố gắng rút lui về hướng Căn cứ Ái Tử, tôi men theo vách hầm, tránh xa dần chiếc T54 của địch, 5 mét, 10 mét rồi 20m. Bây giờ thì nó không thể nào thấy tôi được. Trên tay tôi vẫn còn nắm trái lựu đạn M67 nhưng thật tình không biết phải làm gì trong tình huống này. Nhìn sang phía bên kia đồi tôi thấy lộ nhỏ bộ binh địch đang di chuyển về hướng Căn cứ. Phía Bắc căn cứ một chiếc T54 đang ủi và phá các ụ lô cốt, bên con đường phía Tây thì có tổng cộng 8 chiếc tank đang dàn đội hình lù lù tiến đến cổng Căn cứ còn tại ngay cổng thì một chiếc tank T54 đang án ngữ tại đó. Tôi hiểu bây giờ mình đã vào tử lộ, không còn đường thoát và nghĩ có lẽ số phận mình đến đây là kết thúc. Cảm quả lựu đạn trên tay tôi thậm nhủ mình “nếu có chết thì phải chết cho xứng đáng là một chiến sĩ TQLC” và thế là tôi ở yên vị trí và chờ đợi.

Lúc này tôi chợt nhớ về phương Nam, nơi tôi đã sinh ra và lớn lên... tôi nhớ cha mẹ, anh em, bạn bè, mắt cay xè với đôi dòng lệ trào trên khóe mắt. Ở phía bên ngoài tôi nghe có tiếng la vang khắp nơi “hàng sống chống chết”... tôi lẫn người xuống hố cá nhân và sẵn sàng đón nhận cho mình một cái chết đúng nghĩa của một chiến binh. Nhìn trên miệng hố thấy có một tấm ván ép, tôi đưa tay kéo đẩy miệng hố và hy vọng địch quân không phát giác ra mình, còn nếu nó gỡ tấm ván ra là lập tức cửa hai quả lựu đạn này với tụi nó ... ngón tay trở tôi thủ sẵn trong khóa an toàn của quả lựu đạn. Trên

Thủy Quân Lục Chiến

miệng gầm tiếng la “hàng sông chông chết” vẫn vang khắp nơi. Chợt nghe có tiếng bước chân đang tiến gần về phía hố của mình, ngồi dưới hố tôi xoay người thủ thế. Bỗng trên đầu tôi vang lên hai tiếng nổ của súng AK47. Sau khi bắn xong tên VC bỏ đi, ngược lên nhìn tôi thấy ánh sáng xuyên qua hai lỗ đạn. Lúc ấy tôi cảm thấy đau nhói thì biết rằng mình đã trúng đạn nhưng không biết ở đâu? Sự việc diễn ra quá nhanh, tôi cảm thấy tay phải mình tê dại và không còn theo sự điều khiển của tôi. Tôi dùng tay trái cầm quả lựu đạn, khóa chốt an toàn và để xuống chân, tiếp đến là dùng tay trái nắm chặt tay phải cho nó đừng lác lư. Lúc này thì tôi nhận ra mình đã bị thương ở tay phải và còn một viên nữa không biết trúng ở đâu. Tôi thấy đau nhói và tê nơi đùi trái, tôi cố gắng cử động chân trái để biết vết thương có nặng không. Tôi lấy tay sờ vết thương ở đùi trái thì thấy máu tuôn ướt đầm quần. Tay phải của tôi lúc này đau nhức khủng khiếp, không thể làm gì với hai vết thương trong cái hố chật chội, tối om này và tôi thầm nghĩ “trước sau gì mình cũng chết, thôi thì cho chúng mày thấy luôn”. Nghĩ vậy, tôi dùng tay trái đẩy tấm ván ép qua một bên, lập tức bên tai tôi văng vẳng tiếng la: “nguy, nguy” và có hàng chục họng súng AK chĩa vào tôi. Một tên trong bọn kêu tôi đứng dậy và leo lên hố. Tôi ngồi im, trả lời là không thể leo lên được vì bị thương ở chân. Từ xa có tiếng hỏi lớn:

- Đâu, nguy đâu?, tên chỉ huy tay lăm lăm khẩu súng K54 đi tới quát lớn:

- Đứng dậy.

Tôi lập lại câu trả lời “không thể đứng được vì chân và tay của tôi đã bị gãy vì trúng đạn rồi”. Tên chỉ huy tiếp tục hỏi:

- Súng mày đâu? Tao thấy chúng bay ngoan cố chống trả mãnh liệt lắm mà!

Tôi trả lời nó rằng không được trang bị súng vì tôi là Y tá.

- Vậy túi cứu thương của mày đâu? tên chỉ

huy hỏi tiếp.

Tôi nói là “để trong hầm đằng kia” nên hẳn cho người xuống lấy và ra lệnh cho tên y tá VC xem vết thương của tôi có đúng như tôi đã nói không. Sau khi xem vết thương, tên y tá báo cáo là “đúng như vậy, thằng này bị gãy tay và chân”.

Lúc này pháo binh ta bắt đầu phản công bắn tới tấp những quả đạn từ trên cao nổ chập xuống. Đây là lần đầu tiên tôi mới thấy loại đạn này. Bọn địch chạy tán loạn tìm nơi ẩn nấp, tên y tá chạy không kịp, liền ngồi xuống hố với tôi, nó run lập cập. Tôi bảo tên y tá địch:

- Mày leo lên hố là chết liền!

Tên y tá ngồi im không nói một lời nào. Tôi hỏi nó:

- Trong túi cứu thương của mày có kéo không?

- Có, nó trả lời tôi.

Tôi bảo nó lấy kéo rọc tay áo của tôi ngay chỗ vết thương, tôi chỉ nó lấy thuốc sát trùng trong dây ba chạc của tôi ra sát trùng và băng vết thương cho tôi! Tên y tá địch làm theo hướng dẫn của tôi. Máu từ cánh tay không ngừng chảy, ướt đầm cả hai băng cá nhân. Tôi liền bảo nó lấy băng có tẩm thuốc, băng chặt bên ngoài và treo cánh tay bị thương của tôi lên.

Pháo binh của ta vẫn tiếp tục rót vào Căn cứ ... thoáng nghe tiếng gọi: “Y tá đâu? Y tá đâu?” nó liền đứng dậy chào tôi và chạy biến ra ngoài.

Tôi ngồi im tại hố cá nhân nghe ngóng tình hình. Bây giờ điều trước mắt là phải làm sao tránh xa tụi VC cái đã rồi tính sau, tôi liền chồm người và leo lên miệng hố. Đầu óc quay cuồng, choáng váng tôi ngã ập xuống đất, không thể đi được, tôi nghĩ có lẽ vì mất máu nhiều nên mới bị như vậy. Tôi nằm ngửa và quan sát tìm hướng về hầm chỉ huy, nơi đó an toàn để tránh miếng pháo nổ chập của phe ta. Hầm chỉ huy cách hố của tôi khoảng 15 mét. Tình cảnh lúc này thật khó khăn cho tôi, miếng đạn cùng cát đất bay mù trời, tôi nghĩ nằm ở đây không ổn. Nhìn thấy

cái thùng connex gần đó, tôi liền trườn vào, nằm thở hổn hển mệt và khát vô cùng. Máu từ hai vết thương vẫn tiếp tục rỉ làm thấm ướt cả áo quần. Bỗng tôi thấy có tia chớp lóe sáng, sau đó là tiếng nổ đĩnh tai nhức óc, cả cái thùng connex lay động mạnh. Tiếng mảnh đạn xé gió, rít bên tai, một góc thùng bị bể và những tia nắng mặt trời chiếu qua những lỗ thủng rơi xuống chỗ tôi nằm. Như thế cái thùng connex bị trúng mảnh đạn chứ không phải tôi, vậy là tôi vẫn chưa chết, may mắn thật! Một lúc sau tôi không còn nghe tiếng pháo của phe ta nữa, mà chỉ còn nghe tiếng gọi nhau í ới của địch quân. Từ hướng đông bỗng có tiếng trực thăng bay tới rất gần và ... trời ơi nó bắn cái gì nghe như bò rống, tụi VC ở bên ngoài hoảng loạn réo gọi la hét âm ỉ, chắc là có một số đã đi châu Diêm Chúa! Trực thăng bắn và đảo hai vòng rồi biến mất. Trong cái thùng connex lỗ chỗ những lỗ thủng, tôi lại cảm thấy không an toàn nên cố gắng lết ra ngoài để trườn về hầm chỉ huy. Thế nhưng ác thay, vừa lết ra khỏi thùng thì tôi nghe tiếng máy bay khu trục đang ù ù bay tới, lần này nó bay tầm thấp, khi bay ngang chỗ tôi nằm tôi còn trông thấy rõ viên phi công. Chắc người phi công cũng nhìn thấy tôi, tôi đưa tay chỉ về phía sau, ngụ ý hướng của địch quân, lúc đó tôi có nghe nhiều loạt đạn phòng không bắn về chiếc khu trục, trúng đạn chiếc khu trục rơi về hướng địch. Bọn VC trong Căn cứ reo hò vì đã hạ được chiếc phi cơ. Tôi vô cùng lo âu vì không biết bao giờ trận đánh mới kết thúc mà mình đang trong tình cảnh bị thương, máu ra nhiều, không biết còn sống được bao lâu nữa! Tôi tiếp tục trườn về hướng hầm chỉ huy, cuối cùng thì cũng tới được cửa hầm. Sức cùng lực kiệt tôi không thể xuống hầm, nên đành nằm tại chỗ, phó mặc cho số phận, muốn tới đâu thì tới, quá mệt!

Pháo binh của ta lại tiếp tục nổ như mưa vào Căn cứ Phụng Hoàng, lần này dữ dội hơn. Đạn rơi đều khắp mọi nơi trong Căn cứ. Tôi nghĩ có lẽ bên ta muốn hủy diệt tất cả địch

quân trong Căn cứ, không may cho tôi là trong đó có một người lính TQLC còn sót lại trong căn cứ! Những quả đạn pháo lại tiếp tục rơi. Tôi cố gắng chui xuống hầm một cách khó nhọc, hai vết thương đau nhức khi tôi va chạm với các bậc lên xuống. Xuống đến hầm tôi thở hổn hển, tay chân gần như bất động. Căn hầm rung chuyển vì những quả đạn nổ trên nóc và rung động như muốn sập. Nằm ở đây tôi nghe tiếng xích của xe tank T54 đều khắp nơi trong căn cứ. Nằm gần như bất động, máu chảy động vũng, tôi thấy mệt vô cùng, hơi thở yếu dần, khát khủng khiếp. “Hay là uống thử máu mình cho đỡ khát”, tôi thăm nhủ, nhun gkhi ném thử một ít tôi thấy mặn và tanh quá nên đành thôi. Bỗng có tiếng nổ rất gần, một lúc sau có người chạy về phía căn hầm, tôi vội lết vào chỗ tối nơi góc hầm. Tụi nó không phát giác ra tôi, trong bóng tối, tôi quan sát thấy bọn này không đội nón cối mà là nón của mấy tên trên xe tank. Tôi nghe chúng xì xầm to nhỏ một lúc sau rồi bỏ đi. Có mấy quả đạn lại rơi lên nóc hầm, căn hầm bị sạt một góc, tôi nghĩ sớm muộn gì cũng sập, ở đây nó đề chết luôn! Tôi cố gắng lết ra khỏi hầm rồi ngã quy. Một trái đạn pháo rơi gần cửa hầm, mảnh đạn văng tung tóe, lúc đó nếu tôi lên sớm một tí thì chắc là ôm nguyên một trái! Số của tôi chắc là có ông bà che chở nên đã bao lần thoát hiểm. Tôi van vái cho tai qua nạn khỏi.

Đội trái thứ hai nổ cách xa cửa hầm, lấy hết sức lực tôi bung người nhảy ra khỏi hầm. Trời đất như quay cuồng, tôi ngã ập xuống mà mắt vẫn mở nhìn về phía hầm của hai cố vấn Mỹ cách đó khoảng hơn chục mét có chiếc tank T54 nằm gần cái thùng conex hình như nó đang cháy, pháo của ta vẫn nổ đều vào Căn cứ. Tôi nghĩ “ở ngoài này không xong rồi”. Bản năng sinh tồn của tôi trỗi dậy mãnh liệt, một lần nữa tôi cố gắng lết xuống hầm. Ngồi dựa vào vách hầm, xem xét lại các vết thương, máu vẫn tiếp tục rỉ, miệng khô và đắng, con

Thủy Quân Lục Chiến

khát nước đang hành hạ tôi, nên tôi lại tạm quên nỗi đau của thể xác.

Tiếng pháo thưa dần rồi im hẳn. Một lúc sau nghe tiếng súng cá nhân, tiếng súng M16 vang lên ở phía ngoài cổng Căn cứ và tiếng la hét xung phong. Tôi vô cùng mừng rỡ là mình sẽ được các đồng đội cứu ra khỏi nơi này. Nhưng lúc này tôi phải thật sáng suốt để nhận định tình hình. Khi quân ta tấn công và tái chiếm căn cứ, dù không biết là cánh quân thuộc đơn vị nào, nhưng chắc chắn một điều là họ sẽ thanh toán các mục tiêu (như căn hầm) bằng lựu đạn. Khoảng cách từ cổng Căn cứ là vài chục mét, tôi nghe có tiếng chân người tiến đến cửa hầm bèn quyết định lên tiếng và la to lên:

- Tôi TQLC bị thương.

Đúng như tôi dự đoán, người trên hầm ra lệnh:

- Ra khỏi cửa hầm cho tôi thấy anh!

Nén đau, tôi cố lết ra khỏi cửa hầm, tôi nhìn thấy hai người lính TQLC gương mặt họ ngụy trang một lớp màu đen, một người hỏi:

- Có VC dưới hầm không?

- Không, tôi trả lời.

Họ nhảy xuống hầm và lục soát, kể đến có hai người lính nữa khiêng tôi ra khỏi Căn cứ. Có một vị sĩ quan TQLC tôi không rõ là ĐĐ mấy nhìn tôi và nói:

- Tụi tao đã trả thù cho mày rồi đó, và ông chỉ tay về hướng chiếc tank T54 đang bốc cháy nằm la liệt.

Lúc này có một toán quân nữa của ta cũng vừa đến, họ đang truy kích địch. Trong toán quân này có 4 người cùng Trung đội Quân y ĐĐ với tôi. Vừa thấy tôi họ la lên:

- Thăng Thế đây rồi!

Họ vui mừng không tả xiết vì trước đó Trung đội báo cáo rằng tôi bị mất tích rồi. Nhìn cảnh tôi bị thương ai cũng xót thương. Hạ sĩ Y tá Minh nói:

- Thăng Thế nó bị thương nặng lắm, bây

giờ phải tái thương gấp nó về ĐĐ có Bác sĩ Chinh ở đó.

Lúc này tôi cảm thấy lạnh và hơi thở yếu dần mà cứ nằm chờ mãi vẫn không có tái thương. Anh Minh lấy cái poncho quấn ngang người tôi và nói:

- Em ráng chịu đau để anh vác em về hầm Quân y nơi Bác sĩ Chinh.

Các anh đỡ tôi lên vai của anh Minh, tay anh ôm hai chân tôi, đầu tôi gục sau lưng anh, mắt nhắm nghiền, rên khe khẽ. Lúc này tôi không còn cảm giác đau nữa, tôi lịm dần và rồi hoàn toàn chẳng còn biết gì nữa. Trong trạng thái lơ mơ tôi có nghe tiếng anh Hà, có ai chích thuốc vào bụng tôi. Khi tỉnh dậy tôi mới biết mình ở BV Quảng Trị và tôi vừa trải qua một cuộc giải phẫu. Khi anh Hà bước vào phòng tôi hiểu là anh đã tái thương tôi ra BV này. Khi tôi hỏi các vết thương có nặng không, anh Hà trả lời:

- Bác sĩ vừa mổ xong, không có gì nghiêm trọng, sẽ mau bình phục thôi.

Rồi anh Hà trấn an tôi:

- Sáng mai sẽ chuyển em ra BV Nguyễn Tri Phương – Huế. Anh ở đó với em, chờ tái thương xong anh sẽ trở lại hành quân.

Hôm sau ngày 10-4-1972 tôi được tái thương ra Huế, xúc động, bù ngùi, tôi chia tay Hạ sĩ Hải Hà từ ngày ấy.... và bật tin cho đến nay, dù tôi đã cố tìm mọi cách để mong gặp lại.

Ngày 12-04-1972 tôi được đưa ra phi trường Phú Bài chờ đáp chuyến bay về phi trường Tân Sơn Nhất và rồi sẽ được đưa tiếp về điều trị tại BV Lê Hữu Sanh của ĐĐ Quân y TQLC, nơi tôi xuất phát đi ra chiến trường và ngày về không còn nguyên vẹn.

Bây giờ tôi là một Thương phế binh ./.

Y tá MX, Hạ sĩ Trần Văn Thế,

Quân Y ĐĐ6 TQLC